

Bernardín Šmíd

Otče osláv svojho Syna!

(Jn 17,1-11)

Dnešné evanjelium nám ukazuje Ježišovu modlitbu. Určite nás zaujíma, ako a o čom sa Boží Syn a zároveň Syn človeka rozpráva s Bohom Otcom. Nás naučil modliť sa „Otče náš“, ale ako vyzerala jeho bohoľudská modlitba. Jeho vzťah k Bohu Otcovi je predsa iný ako je náš vzťah.

„Otče, prišla hodina, osláv svojho Syna, aby Syn oslávil teba“. Možno nás to prekvapí, ale Pán Ježiš sa modlí za svoju Slávu a za Slávu Otca. Čo je to Sláva? Sláva je objektívne uznanie a ocenenie určitých osobných kvalít. My ľudia oslavujeme tých, ktorí si to nejakým svojím výkonom zaslúžili, či už ide o umelcov, športovcov, hercov, vedcov. Cirkev ide ešte ďalej. Oceňuje morálne kvality jednotlivcov a vyhlasuje ich za svätých. Všetci sme stvorení pre Slávu a nedá sa povedať, že nám na tom nezáleží, a že je nám úplne fuk, či nás druhí uznávajú, alebo nie. Naša ľudská túžba po sláve má často len jednu vadu, ktorú vytýka Božie Slovo farizejom: „Lebo slávu u ľudí milovali väčšmi ako slávu u Boha.“

Tento konflikt medzi ľudským a božským uznaním je problémom, ktorý sa objavuje od prvotného hriechu. Človek po hriechu, má iný vkus ako Boh. Napr. človek po hriechu je sústredený na vonkajšok, oceňuje telesné kvality, oceňuje ženu predovšetkým pre jej vonkajšiu krásu, muža pre jeho telesnú zdatnosť. Hľadať uznanie u ľudí, ktorí sú poznačení hriechom, ktorých rozum sa zatemnil a vôľa sa naklonila ku zlu, môže byť naozaj hriechne, možno až ťažko hriechne, ale hľadať Slávu u Boha, hľadať uznanie u Boha, nie je hriechom, naopak je to jedna z dôležitých čností. Boh človeka uznáva skrze ľudské svedomie. Svedomie je miesto v našej duši, kde môžeme zažiť nie len výčitky zo strany Boha, ale aj Boží potlesk a uznanie. Vo svedomí môžeme zakúsiť to, ako Boh prežíva nás. Tomáš Kempenský v Nasledovaní Krista hovorí: „Krátka je sláva, ktorú ľudia dávajú a prijímajú. Svetskú slávu vždy sprevádza zármutok. Sláva dobrých je v ich svedomí a nie v ľudskej chvále.“

Hľadanie Slávy u Boha vyplýva z prikázania lásky k sebe, ktoré je nám tak prirodzené, že ho Božie slovo nemusí vyhlasovať, ale ho jednoducho konštatuje. Keď hovorí o láske k blížnemu, hovorí: „Miluj blížneho, ako seba samého.“ V konečnom dôsledku seba milovať znamená hľadať Slávu. Sv. Bazil učí: „Nik rozumný nebude popierať, že slávou sa nazýva Duch Svätý, ak vezme do úvahy tieto Pánove slová: „Slá-

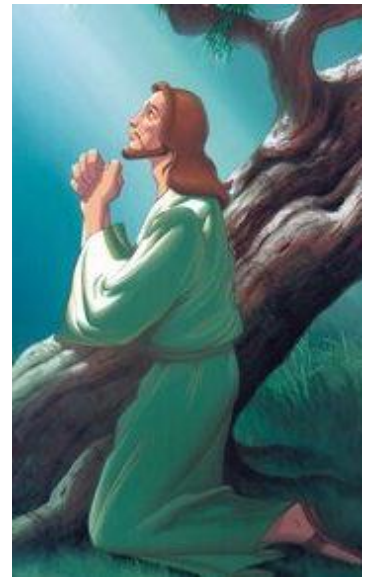
vu, ktorú si ty dal mne, ja som dal im.“ Lebo naozaj dal učeníkom tú istú slávu, keď im povedal: „Prijmite Ducha Svätého.“ A túto slávu, hoci ju vždy mal, ešte skôr ako jestvoval svet, dostal v tom čase, keď sa odel do ľudskej prirodzenosti. A keď bola táto prirodzenosť skrze Ducha Svätého oslavená, všetko, čo je spríbuznené s touto slávou, dostáva účasť na Duchu, počnúc apoštolmi.“

Vidíme, že sám Ježiš sa modlí za túto Slávu. Teológia nás poučuje, že Ježiš je Pravý Boh ale súčasne pravý človek. Ježiš ako človek potrebuje toto uznanie. V tomto týždni sme toto Božie uznanie oslavovali na sviatok Nanebovstúpenia Pána. Ako Syn Boží má túto Slávu ešte skôr ako povstal svet. Ježiš mal túto slávu skôr ako vznikol svet, pred všetkým stvorením. Jeho Sláva patrí do skutočností Nestvorených, Božských. Spolu so svätým Bazilom môžeme povedať, že touto slávou je Duch Svätý. On je naozaj Božský vzťah lásky, vzájomnosť Otca i Syna. Ježiš ako človek potrebuje túto Slávu zjaviť aj nám. Uskutočniť vtelenie Božej Slávy v čase a v priestore ľudského bytia.

Pán Ježiš môže povedať: „Ja som ťa oslávil na zemi, dokončil som tvoje dielo, ktoré si mi zveril. A teraz ty Otče, osláv mňa pri sebe samom slávou, ktorú som mal pri tebe, skôr ako vznikol svet.“ Pán Ježiš dokonale naplňa aj 4. prikázanie o úcte k rodičom. Pôvodný zmysel tohto prikázania je, „ži tak, aby si bol na Slávu rodičom“.

Kiežby každý jeden z nás mohol takto konštatovať „dokončil som tvoje dielo, ktoré si mi zveril.“ Každý jeden z ľudí dostal určité poslanie na tomto svete. Nikto z nás tu nie je náhodou, ani omylom. Poznať toto svoje povolanie môžeme keď sa modlíme, keď sa pýtame: „Pane, čo chceš, aby som konal.“ Sme pozvaní k tomu, aby sme svojím životom oslávili Boha Lásku. Každý prejav dobra z našej strany v tomto svete vedie k oslave Boha Otca na nebesiach. „Nech tak svietí vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach.“ „Boh z našich dobier nehľadá úžitok ale slávu, t. j. zjavenie svojej dobroty.“

Sv. Terezka hovorí o Panne Márii tieto slová: „Ona je skôr matkou ako kráľovnou. Ani by sa nemalo tvrdiť, že na základe svojich privilégií stavia do tieňa slávu všetkých svätých tak, ako keď pri vychádzajúcom slnku miznú hviezdy. Bože môj, čo sú to za reči! Matka, ktorá necháva miznúť slávu svojich detí! Ja si myslím, že je to práve naopak! Verím, že slávu vyvolených ešte zväčšuje!“

*Od všetkých s túžbou žiadaný
zasvitol nám deň posvätný,
keď Kristus, nádej sveta, Boh,
k vyšinám neba vystúpil.*

*Keď vládca sveta premoval
a v boji hriechy pozrážal,
Otcovi rany žiarivé
na svojom tele ukázal.*

*Vznáša sa v svetlom oblaku,
už nádej nám tmy nezničia;
hľa, otvára nám raj, ten, čo
zavrelí prví rodičia.*

*Ó, veľká radosť pre všetkých:
Syn z čistej Panny zrodený
po krutých mukách slávne je
velebou Otca odený.*

*Vzdávajme teda vďaka dnes
Kristovi, že nás vykúpil,
že s telom, ako naše je,
do neba slávne vystúpil.*

*S občanmi neba plesajme
a spolu s nimi tešme sa,
že Kristus neopustil nás,
aj keď je s nimi v nebesiach.*

*Ježišu, Kráľ náš víťazný,
srdcia nám k sebe pritiahni,
z neba nám zošli Otcovho
i svojho Ducha Svätého. Amen.*

Dúfajúce srdce

Ž 28, 3.7: Ich srdce je plné zloby. V neho dúfalo moje srdce a prišla mi pomoc; zaplesalo moje srdce a za to mu spevom ďakujem.

Láskavý Bože, slovami žalmistu Ťa velebím, ďakujem a túžim osvojiť si jeho ducha, ktorým sa modlí. Chcem Ťa svojou modlitbou chváliť, zvelebovať a vyznávať. Túžim, aby sa moja modlitba stala vyznaním mojej dôvery a viery v teba. Stretám okolo seba toľkých ľudí, ktorých srdce je plné zloby, a napriek tomu mi dávaš milosť dúfať celým srdcom v teba. Či to nie je tvoj dar?

Koľkokrát si mi dal zakúsiť a ja som mohol vyznať:

Pán je moja pomoc a moje útočisko!

Koľkokrát zaplesalo moje srdce, pretože som cítil a vedel, že nemám sám od seba to, čo som dosiahol, čo som dokázal zničiť, čím som mohol osloviť druhých, čím som im mohol pomôcť, povzbudiť ich, darovať im odvahu, radosť, pokoj, lásku!

Bože môj, k tebe volám, tebe ďakujem a v tebe chcem plesať svojim srdcom.

Ďakujem ti za dar viery a prosím, neodnímaj mi ho ani uprostred ťažkostí, prenasledovania, nepochopenia a urážok aj zo strany tých najbližších, aj zo strany tých, čo sa radi pasujú za mojich odporcov. Nechcem sa o svoju vieru v teba hádať, nechcem sa prieť, nechcem viesť polemiky či diskusie o viere. Cítim, že ma

povolávaš, aby som žil svoju vieru s láskou a pokorou, aby som svedčil o tebe spôsobom svojho života. Pane, nechcem sa hrať na toho, čo všetko vie, všetko rozumie, všetko môže. Nie som spasiteľ, ním si iba ty sám.

V tichu a dôvere, v slúžiacej láske chcem objavovať cestu, ako byť tvojím, ako o tebe svedčiť, ako o tebe rozprávať, ako Ťa sprítomňovať, ako sa viac s tebou zjednotiť.

Daruj mi milosť hľadieť a byť upriamený na teba. Ďakujem ti a zvelebujem Ťa, že si mojím Pánom a útočiskom.

Ďakujem ti a velebím Ťa za každé dobré dielo, ktoré som mohol vykonať.

Ďakujem ti a velebím Ťa za dôveru, za lásku, za pokoj, za túžbu, za pomoc, za útočisko, ktoré mi poskytuješ.

Bože, tvoja ruka ma pozýva: Pod!

Tvoja ruka mi dáva pocítiť: Neboj sa!

Tvoja ruka daruje istotu: Milujem Ťa.

V tvojich rukách som v bezpečí a mám navždy istotu. A keby som predsa len padol do priepasti, viem,

že na jej dne ma uchopia tvoje ruky a zachránia ma. Z tvojich milujúcich dlaní ma nik nedokáže vytrhnúť. Preto do nich, môj Bože, vkladám všetko, čo som a čo mám.

Dúfam v teba, Pane.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Dnes (28.5.) je zbierka na katolícke masmédiá. Nech Vám Pán odmení Vašu štedrosť.

Letné kántrové dni: sú v stredu, piatok a sobotu. Závazný je jeden deň. Obsah letných kántrových dní sú prosby za jednotu kresťanov alebo za duchovné povolania.

Slávnostná svätá omša: Na sviatok Najsvätejšej Trojice 11. júna 2017 o 11:00 hod. (titul nášho kostola) sa uskutoční v našom farskom kostole slávnostná svätá omša s krojovaným sprievodom, sprevádzaná ľudovou hudbou. Po svätej omši bude pred kostolom pripravené pre hodovníkov malé občerstvenie od vištických vinárov. Vištučania a aj cezpoľní hostia, podťe s nami do kostola v kroji !!!

Želám ti odvahu pri stretnutiach s chorým

Romano Guardini raz napísal: „Keby sme vedeli, aký dobrotný je Boh, mohli by sme byť radostní po celý náš život.“

Keby sme vedeli, akí vďační sú chorí a zomierajúci za našu službu, s radosťou by sme im slúžili, stáli pri nich. Ak by sme vedeli, aké požehnanie spočíva na tých, ktorí sa starajú o chorých a zomierajúcich, ochotnejšie by sme im pomáhali.

Želám ti kontakt s tými, ktorí sa blížia k svojmu koncu. Želám ti dobré ruky, láskavé oči, srdečnú starostlivosť, skutočnú náklonnosť a lásku pri utešovaní chorých a sprevádzaní umierajúcich. Blížkosť a vedomie, že nie sú ponechaní samí na seba, keď začína posledná cesta, sú nesmierne dôležité.

Želám ti, aby si bol dobrý k tým, ktorí odídu pred tebou. Nikdy nezabudnú na tvoju dobrotu, budú tu pre teba aj naďalej, budeš vnímať ich starostlivú blízkosť.

Adalbert L. Balling „Želám ti anjela“

Sväté omše v 7.Veľkonočnom týždni - (A)

29.V. pondelok

08:00 Za † Františka Peška a rodičov

30.V. utorok Spovedanie 17:00 – 18:00

18:00 Za † Karola a Rozáliu Šebových a deti

31.V. streda

18:00 Sv.omša v Štefanovej

1.VI. štvrtok Spovedanie 16:30 – 18:00

18:00 Za † Annu Nitschneiderovú

2.VI. piatok Spovedanie 16:00 – 18:00

18:00 Za † manžela Jána P.

3.VI. sobota

08:00 Na úmysel otca arcibiskupa

Upratovanie kostola č.d. 285- 324

4.VI. nedeľa - Zoslanie Ducha Svätého

08:00 Za † členov rodiny Šikulovej

Lektori: Vráblová M., Pešková E.

11:00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

a výmena ružencových tajomstiev

**Končí sa Veľkonočné obdobie.
Od zajtra sa modlíme Anjela Pána**

Liturgický kalendár

29.V. pondelok Sv. Maxim, biskup

30.V. utorok Sv. Ferdinand, kráľ

31.V. streda Sv. Petronela, panna a mučenica - kántry

1.VI. štvrtok Sv. Justín, mučeník - Sp

2.VI. piatok Sv. Marcelín a Peter, mučeníci - Sp - kántry

3.VI. sobota Sv. Karol Lwanga a 12 spol.mučeníkov, - Sp-kántry

NÁBOŽNOST

Blažený človek, čo nekráča podľa rady bezbožných a nechodí cestou hriešnikov,
ani nevysedáva v kruhu rúhačov,
ale v zákone Pánovom má záľubu
a o jeho zákone rozjíma dňom i nocou.
Je ako strom zasadený pri vode,
čo prináša ovocie v pravý čas,
a jeho lístie nikdy nevädne;
darí sa mu všetko, čo podniká.

(Ž 1, 1-3)

*Ak človek v nič neverí, ak mu nič nedáva zmysel
a v ničom nevie nájsť hodnotu, tak je dovolené všetko
a na ničom nezáleží. Preto niet ani dobra, ani zla
a Hitler mal aj nemal pravdu.*

(Albert Camus, prednášková téma Kríza človeka, r. 1946)

Úvaha známeho filozofa Alberta Camusa je tak hlboká a výstižná, až sa mi zdá, že ak by som ju začal komentovať, len všetko zahmlím. Dobré nad jeho slovami premýšľaj.

Čo to znamená, že nejaký človek je nábožný alebo inak povedané zbožný? Zvyčajne si pod pojmom nábožný predstavíme človeka, ktorý sa veľa modlí. Iste, niečo na tom bude, ale rozhodne by sme tým nevyčerpali celý pojem nábožnosti. Náboženstvo je kladný vzťah človeka k Bohu. Potom, ak hovoríme, že nejaký človek je nábožný, tak vyjadrujeme tú skutočnosť, že prežíva svoj život vo vzťahu s Bohom. Čím je vzájomný vzťah užší, tým je človek nábožnejší. Teda nábožnosť je vlastne život s Bohom, spojenie s ním. Ak chceme vieru naozaj žiť, mali by sme byť nábožní ľudia.

Niektorí ľudia sa aj hanbia za svoju nábožnosť, skrývajú ju, hanbia sa prežehnať či pomodliť na verejnosti. Akoby nábožnosť bola nejakou kožnou chorobou, čo nás zahanbuje a treba ju skrývať. A sú takí, ktorí sa vysmievajú z nábožnosti iných, akoby nábožní robili niečo podradné, úbohé, menejcenné. Malo by to byť presne naopak. My veriaci by sme mali manifestovať našu nábožnosť, ukazovať ju, nie kvôli našej sláve, ale kvôli oslave Boha. A mali by sme sa modliť za ľudí, ktorí neveria v Boha, nežijú vo vzťahu lásky k Bohu a chýba im čnosť nábožnosti. Vo filme o kráľovi Artušovi je jedna scéna, keď Artuš kľučí a modlí sa pred ťažkou úlohou, ktorá mu je zverená. Jeho priateľ mu hovorí: „Nepáči sa mi, keď vidím muža kľučať.“ Na to Artuš odvetí: „Pre muža nie je hanbou pokľaknúť pred Bohom.“

Zostaň so mnou, Pane, pretože Ťa potrebujem
mať pri sebe, aby som na teba nezabudol.
Ty vieš, ako ľahko ťa opúšťam.
Zostaň so mnou, Pane, lebo som slabý a potrebujem
Tvoju silu, aby som tak často nepadal.
Zostaň so mnou, Pane, lebo Ty si moje svetlo
a bez Teba som vo tmách.
Zostaň so mnou, Pane, aby si mi ukázal svoju vôľu.
Zostaň so mnou, Pane, aby som počul Tvoj hlas
a kráčať za Tebou.
Zostaň so mnou, Pane, pretože Ťa veľmi chcem milovať
a byť stále pri Tebe.

(Modlitba svätého pátra Pia z Pietrelčiny)

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Keď sa strhol vietor

„Nebojte sa!“

Počul som, že tieto slová sa vo Svätom písme vyskytujú 365 ráz -teda na každý deň v roku ten istý prísľub.

J. Bours

Raz vyliezol z diery v múre celkom nový motýľ. Mal krásne pestré krídla, ale neodletel, ostal sedieť na múre. Ostatné motýle preleteli okolo neho, vietor ich odniesol a ony sali nektár z kvetov.

Ale nový motýľ mal strach z lietania. Okolo neho bzučali včely, tancovali komáre a tučný čmeliak mu so bzukotom preletel nad hlavou.

Ale nový motýľ mal ešte vždy strach z lietania. Pekné krídelká sa mu chveli, tykadlá na hlave mal vystrčené dopredu a nôžkami sa pevne držal múru.

Vtom sa však strhol vietor. Krásneho nového motýľa jednoducho nadvihol a vyniesol vysoko do vzduchu. Vtedy motýľ už musel lietieť, odrazu vedel lietieť, ba chcel už len lietieť a lietieť, také nádherné to bolo!

Ako na pohyblivých schodoch

Keď „ideme k Otcovi“, musíme to urobiť spolu s Kristom.

Kristovými slovami ho musíme osloviť, Kristovým srdcom hľadať.

Romano Guardini

„Keď neviem, či Boh vôbec je, ako mám v neho veriť? Alebo máš azda dôkaz, že nie je len v rozprávkových knihách?“ Na chvíľu sa v našom malom spoločenstve všetci odmlčali. Ktože má dôkaz, ktorý by taký skeptik nezmielol zo stola?

Vtom ktosi povedal: „Poviem ti príklad, ktorý aj mne pomohol. Poznáš pohyblivé schody. Také, ktoré nejdú stále, ale podľa potreby sa dajú zapnúť na fotobunku. Nože si predstav, že príde stará babka z dediny do mesta. Nieкто ukáže na pohyblivé schody a povie jej: „Tie schody vás vyvezú hore.“ Žena chvíľu pozerá na schody, pokrúti hlavou a povie: „Vari si myslíte, že mne môžete všetko zavesiť na nos? Ved' sa vôbec nehýbu. Radšej pôjdem peši, tak aspoň viem, že ta prídem.“ A tak ten človek vezme babku pod pazuchu, ide s ňou k pohyblivým schodom, a babka odrazu zistí, že sa hýbu.“

„Vidíš,“ povedal rozprávač skeptickému priateľovi, „tak je to aj s Bohom a s vierou. Kým budeš chcieť dôkaz, aby si mohol uveriť, nestane sa nič. Stále sa budeš utvrdzovať o pravdivosti svojho pochybovania. Až keď položíš nohu na schody, zistíš, že idú hore.“

Iba prostredníctvom Krista prideme k Otcovi.

Romano Guardini

Ako ryby strácajú slobodu mimo vody, tak rozumom obdarená duša sa zotročuje a sputnáva, keď sa oddeľuje od Boha.

Sv. František Saleský

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Na minútku

Chceš vedieť, akú máš veľkú lásku? Takú, ako sa vieš obetovať

Ak chceme vedieť, či robíme niečo dobré alebo zlé, najdôležitejšie je pozrieť sa, čo nás učí Pán Ježiš alebo Sväté písmo, čo chce od nás Boh.

V Biblii je napísané: „Milosrdenstvo chcem, nie obeť.“ Je to tam? Je. Teraz sme už úplne domotaní. Máme sa obetovať, či nie? Chce od nás Boh obeť?

Pozrime sa na tie slovíčka. Milosrdenstvo a obeť. Pod obeťou myslí Pán Ježiš niečo, čo by sme dnes ľudovo nazvali bitúnok. Zabili býka, doniesli, obetovali, spálili.

Jedna z prvých obiet, ktorú poznáme zo Svätého písma, je obeť Kaina a Ábela. Vieme, ako sa to skončilo. Kain dal plody zo svojej poľnohospodárskej časti, Ábel, ktorý bol pastierom, zo živočíšnej. Ábelová obeť sa Bohu zapáčila, pretože dával z lásky, obetoval z lásky. Kain bol špekulant, nechcel to mať hore zlé, ale bol lakomý. Nemal také dobré srdce.

Presne sem Ježiš mieri, keď hovorí: „Milosrdenstvo chcem, a nie obeť.“ Milosrdenstvo.

Zo Svätého písma vieme o hriechnici, ktorú pristihli pri cudzoložstve. Farizeji obklúčili Ježiša spolu s cudzoložnicou, mali v rukách kamene a povedali: „Už ho máme! Paráda! Mojžiš nám kázal tieto ženy ukameňovať.“

A čo povie on? Ak Ježiš povie, aby ju ukameňovali, stratí povest' milosrdného. Ak povie, aby ju nezabili, povedia, že koná protizákonne - proti Mojžišovi. Ježiš nemohol ani doprava, ani doľava, ani hore, ani dole. Klakol si a písal prstom do piesku.

Čo písal? Niektorí cirkevní otcovia sa nazdávajú, že písal hriechy tých, čo mali v rukách kamene. Napísal: „Ty si bol vtedy tam a tam. Takto si sa zachoval.“ Po jednom sa začervenali, pustili kamene a zmizli. Žena sa triasla, nemohla uveriť vlastným očiám a ušiam.

„Ježiš, ty si ma zachránil.“ Tá žena sa skutočne obrátila. Toto je milosrdenstvo a tamto obeť. Aká obeť? Obeť, ktorá nie je vykonávaná z lásky, Ježiš kritizuje a vyhadzuje farizejom na oči. „Dávate desiatky mäty, kôpru, rasce, ale nemeníte svoje srdce.“ Obeť Pán Ježiš chce aj ju prijíma, tak ako prijal Ábelovu obeť, no neprijal Kainovu, ktorá bola bez lásky.

Farár Marian Kuffa „Kazateľnica život“

Zamyslenia

V Božej prítomnosti

Nedávno som zažil udalosť, ktorá sa mi znova a znova

premieta pred očami. Na nástupišti som videl starca, ktorý čakal na príchod vlaku. V ruke mal veľkú kyticu. Keď vlak prišiel a masy ľudí sa hrnuli okolo neho, jeho oči hľadali raz tu, raz tam. Nástupište ostalo po niekoľkých minútach takmer prázdne. Jeho oči však stále niekoho hľadali. Ten, ktorého čakal, neprišiel. Starý muž ešte stále čakal, akoby nemohol uveriť sklamaniu. Potom išiel pomaly dolu schodmi, jeho ústa sa pohybovali, akoby niečo hovoril, z očí mu tiekli slzy.

V tejto chvíli som pocítil niečo, čo možno nazvať ako chvíľa, ktorá zatrasie človekom. Bolo mi ľúto tohto starčeka, ku ktorému som sa pre jeho žiaľ neodvážil primerane priblížiť. Zároveň som si ale uvedomil: čo som tu videl, bolo obrazom toho, ako to s človekom vôbec je. Bude to nakoniec tak isto s nami všetkými? Uberá sa náš život so všetkým očakávaním a nádejou nakoniec smerom k jedinému sklamaniu? Je naša nádej prázdna?

Svet okolo nás je v mnohom farebný, pokiaľ ide všetko v poriadku, teda podľa našich predstáv. Keď sa však stane niečo nepredvídané a nepríjemné, keď ide o veľa, ba niekedy o všetko, sme sklamaní a bezradne krčíme ramenami. Sami však cítime, že nie sme povolaní k tomu, aby sme sa bezmocne prizerali, ako sa rúca naša budúcnosť, naše šťastie. Veľmi vhodne nám prichádzajú na pomoc slová na posledných stránkach Biblie: „Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľuďom a sám Boh - ich Boh - bude s nimi. Zotrie im z očí každú slzu...“ (porov. Zjv 21, 3-4).

Celé zjavenie, celé dejiny Boha s ľuďmi ústia do tejto nádeje: Pozrite, stánok Boha medzi ľuďmi! Boh býva vo svete ľudí. Až sem ústi Božia cesta: k ľuďom - medzi ľuďmi. Blížkosť! Spojenie! Už žiadna opustenosť, žiadne ponechanie v samote. On bude s nami a utrie každú slzu! To je hodnota, ktorá sa nedá kúpiť v žiadanom supermarkete.

Prisľúbenie začína uistením: Pozrite! Pozrite, Boh býva medzi ľuďmi! Je z toho už niečo vidieť? Všetko sa to sústreďuje v Ježišovi Kristovi. On, ktorý žil medzi nami, žije skryte naďalej v sviatostnej podobe medzi nami. Žije však medzi nami aj iným spôsobom.

Johannes Bours nás v tomto zmysle povzbudzuje slovami o ľudskej blízkosti Boha: „Aj všade tam, kde ľudia niekomu poskytnú ubytovanie, prístrešie, mier; kde ľudia niečo darujú, aby bol druhý prijatý; tam, kde je človek láskavý a je ochotný sa s iným stretnúť; tam, kde ľudia utierajú slzy. To je niečo z toho. Pozrite! Tu začína prisľúbenie o blízkosti Boha medzi ľuďmi dostávať viditeľnú podobu a hodnovernosť.“

Aj my môžeme utrieť niekomu slzu v mnohorakej podobe. A tak sprítomniť Božiu lásku v dnešnom svete. Nezabudnime!

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku